

KATEŘINA BLUM

DĚTSTVÍ

Kateřina Blum se narodila 13. července 1954 v Praze v Podolí jako Kateřina Borská. Otec Pa'lo Blum byl z maďarsko-rakouské židovské rodiny a po válce si změnil příjmení na Borský. Matka Růžena Blum (dříve Doležalová, po válce si také změnila příjmení na Borská) byla Češka. V letech 1956-1960 byl tatínek ministerstvem vyslán do Říma, kde Kateřina prožila svá nejhezčí předškolní léta. Roku 1960 se vrátili zpátky do Prahy, kde Kateřina nastoupila do 1. třídy. Za 3 roky opět odjeli kvůli otcovým povinnostem do Berlína. Kateřina zde nastoupila do české školy, na kterou ale nemá hezké vzpomínky. Děti musely nosit pionýrské šátky, jeden z učitelů byl dokonce agent STB.

V roce 1967, když bylo Kateřině 13 let, se rodina přestěhovala zase zpět do Prahy, kde přestoupila do 9. jazykové třídy v ulici Ostrovní. Do protější třídy chodil současný kambodžský král Norodom Sihamoni. Kateřina si pamatuje, že dětem o přestávkách tančil balet 🎭

DOSPÍVÁNÍ

Kateřina maturovala na gymnáziu Na Zatlance, na vysokou školu však z politických důvodů nemohla. Našla si na Barrandově práci jako produkční asistentka v Československé televizi v redakci zábavních pořadů. Odtud ji po nějaké době opět kvůli rodičům vyhodili. O emigraci začala přemýšlet již v 80. letech kvůli politice, špatnému životnímu prostředí a především kvůli jejímu malému synovi, ale odhodlala se k ní až v roce 1987. V té době prý vůbec nevypadalo, že by mělo dojít k nějaké změně. Emigrace byla komplikovaná - manžel se dostal na zájezd do Paříže a ona odjela s malým synem do Jugoslávie. Nakonec se jim podařilo se sejít v Rakousku v Salcburku. Nechtěli být totiž daleko od rodiny a Kateřina nikdy nepovažovala Rakousko za domov. Věřila, že má Rakousko stejnou mentalitu jako Česko, ale zmýlila se. Rakousko bylo více nacistické než Německo. V Rakousku si dodělala vysokoškolský obor filologie. V Salcburku pak pracovala jako sekretářka na právnické fakultě. Poté začínala překládat texty z němčiny do češtiny pro turistickou centrálu. Československou sametovou revoluci sledovala s lítostí, že u ní nemůže být. Roku 1990 začala pravidelně do Československa jezdit za rodiči. V Salcburku pracovala na univerzitě 10 let, poté přešla na volnou nohu překládat z němčiny do češtiny. Manželství Kateřiny

nevydrželo. V roce 2014 se vrátila zpět do Čech kvůli nemocné mamince, která také o tři roky později zemřela. Jako společnost si pořídila psa, ohaře, jménem Klára, o které dokonce napsala knihu s názvem: Příběh jedné velké lásky. Nyní má zase ohaře, Sáru, se kterou žije aktivní život a nadále si jde za svým.

OSUDY MÝCH PŘEDKŮ

Tatínek Pa'lo je z židovské rodiny ze Slovenska, avšak zcela bez jakéhokoliv náboženského vyznání. Od malička byl matkou vedena ke sportu. Závodně plaval a lyžoval. Patřil do známého židovského plaveckého klubu Bar Kochba. V roce 1938 se stal držitelem československého rekordu na 100 metrů znak. Z 2. světové války si odnesl hodně těžkých traumat. Tatínkovi rodiče zemřeli roku 1942 v koncentračním táboře Osvětimi, téměř všichni jeho příbuzní zahynuli při holocaustu. On sám vyvázl jen díky mnoha šťastným náhodám. Mladé židovské muže (Pa'lovi bylo v té době 17 let) posílali do pracovních táborů. Pa'lo byl poslán do pracovního tábora v Seredi v Trnavském kraji. V roce 1943 se mu z této hrůzy podařilo utéct do hor, kde se přidal k partizánskému odboji. Na konci války si změnil příjmení na Borský a roku 1945 se dostal do Prahy na Vysokou školu sociálních a politických nauk, kde se osudově setkal se stejně starou Růženou Doležalovou. Stín své minulosti si v sobě nese dodnes.

Maminka byla Češka z Vysočiny. V 17 letech utekla od svého otce do Prahy, kde se živila jako chůva dětí v židovských rodinách. I na začátku války se starala v židovských rodinách zejména o děti. Kateřina dokonce přechovává fotografii čtyřleté dívčinky Lianky, typické Židovky, kterou s sebou maminka i přes zákaz brávala tam, kam Židé nemohli. Třeba do cukrárny, kina, nebo parku. Vždy ji odšila z oblečení židovskou hvězdu, riskovala tak i přes Liančin výrazný typický vzhled. To od ní bylo moc statečné! Lianku schovávala nejdéle, co mohla, ale před Terezínem ji nemohla zachránit. Lianku v roce 1944 zemřela v Osvětimi. Za tyto činy po válce dostala vyznamenání organizace Hidden Child. Také se zapojila do odboje.

Po válce až do 70. let Kateřinini rodiče naivně věřili v komunismus. Tatínka ale téhož roku vyhodili z práce na Ministerstvu zahraničních věcí, maminku vyhodili z KSČ a ze Svazu protifašistických bojovníků. Po propuštění se otec uchytil jako překladatel (uměl 8 jazyků) a maminka se živila jako uklízečka.

A Kateřiny životní motto?

ČLOVĚK BY SE NEMĚL ZASTAVOVAT, A JÍT SI ZA SVÝMI SNY.